

квачката и поведе пиленцата-та нататъкъ... По пжтя тя имъ намираше червейчета и бубулецици, къткаше и ги съветваше:

— Все около мене вървете! И щомъ извикамъ, всички да се навратъ подъ крилетъ ми. Инакъ нѣкое може да пострада.

Пилето съ златната перушина се послуша.

— Идатъ, сега ще ме откриятъ! — рече си то и се измъкна безшумно изъ тревитъ. Но още не бѣше се затичало, и всички кокошки закрѣкаха и се разбѣгаха.

— Крррр! — извика тревожно квачката и хукна къмъ тревуляцитъ. Пиленцатата я последваха, но не можеха да я настигнатъ. Тѣ се препѣваха, търкаляха се и пискаха отъ страхъ. Квачката цѣла бѣше настрѣхнала и се спущаше ту напредъ, ту назадъ. Но очитъ ѝ постоянно играеха нагоре. Тя зърна една сѣнка надъ срещнитъ покриви и сърдцето ѝ замръ.

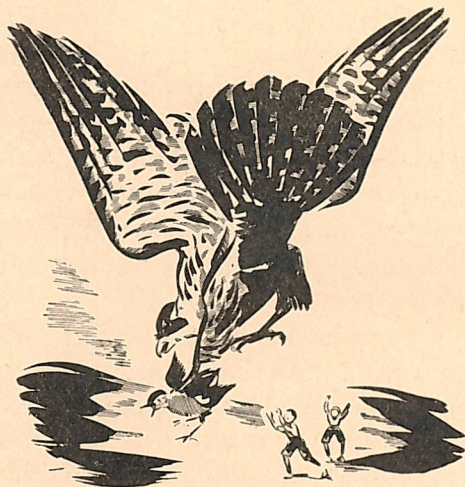
— Ястребъ! Ястребъ! — викаше тревожно единъ червенъ петѣлъ, свитъ задъ купчина сжчки.

Пилето съ златната перушина се смрази отъ страхъ.

— Чифъ! Чифъ! Чифъ! — заплака то. — Оле-ле, майчице, отидохъ!

— Насамъ! Насамъ! — чу го

квачката и сама хукна къмъ него. — Бързайте! — подканяше другитъ пиленца. Но тѣ се заплитаха въ тревитъ и се търкаляха като малки пухкави топчици. Квачката ги молѣше да бързатъ, гълчеше ги, стрелкаше се ту насамъ, ту нататъкъ. Не знаеше кжде ще връхлети проклетиятъ ястребъ. А той

се виеше низко и очитъ му играеха около бунището. Той зърна пилето съ златната перушина, направи единъ завой и полетъ къмъ него. Квачката прекоси тревитъ и се хвърли къмъ рожбата си. Но ястребътъ изпревари. Ноктитъ му сграбчиха жълтата топчица и я понесоха нагоре...

— Ахъ, бедното ми пиле! — изплака квачката. — Погубиха го хорскитъ хвалби!

Георги Караславовъ